SKANDAL

AV MARTA STARNBERG.

(Forts. fr. föreg. nr.)

(Forts. fr. föreg. nr.)

Hon hade öppnat påsen och tittade själv ner i den. Frukten, isynnerhet melonskivan, hade satt fläckar på papperet.

"Tycker du inte om att jag ger dig det? Jag trodde att du skulle bli så glad".

Hennes blick hängde fast vid hans. Han stod ännu röd och generad bredvid henne.

"Jag vill inte äta det ensam, endast om du är med, Margareta", kom det famlande över hans läppar.

"Göm det då i vedboden tills i morgon, så skola vi äta upp det tillsammans", sade hon hastigt och snodde ihop påsen och räckte honom den.

Han tog den och satte den på en sten bakom sig.

"Vad du är fin i dag, Margareta!"

"Ja, det här är min bästa klädning". Hon vände sig om, så att han skulle kunna se den från alla sidor. "Nu måste jag gå". Men hon gick inte. Hon stod kvar, och hennes ansikte var så ängsligt allvarsamt. "Harald, var det dumt av mig att ge dig det där?"

Han rodnade igen.

"Det var snällt av dig att tänka på mig".

"Ja, jag tänkte på dig".

Hon tog hans klocka ur fickan och såg på den. Hennes hand var så tunn och vit.

"Nu måste jag gå", sade hon. "Vad tänker du göra i kväll?"

"Jag vet inte — förmodligen ingenting".

"Nej, nu måste jag gå. Adjö, Harald!"

Hon räckte honom handen. Det hade hon aldrig gjort förut. Då han släppte den, gick hon långsamt in genom grinden. Han stod kvar i skogen och följde henne inte eller stängde grinden efter henne. Hon gick några steg, men så vände hon sig om, höjde sig på tå och tittade över häcken.

"Varför går du inte?" ropade hon.

"Inte så länge du syns".

Hon stod kvar ett ögonblick och log, men så försvann hon.

Han tog påsen, som hon givit honom, och gick mot sitt hem. Högst upp på vedstapeln i vedboden lade han den, och så gick han upp på sitt rum. För en stund sedan, då han stod utanför buxbomshäcken och väntade på fröken Louise, hade han tyckt, att sommarkvällen var stor i sin skönhet och att himmelen väl knappast kunde vara fagrare. Men nu såg han ingen skönhet längre. Allt var som annorlunda. Han satte sig att läsa, men han hade ingen ro. Han förstod sig inte själv. Han visste inte vad det var som marterade honom. Han såg tinnarna av slottet från sitt fönster. Därinne gick fröken Louise i sin vackra klädning och log mot andra. Och i vedboden stod påsen, som hon givit honom.

Nej, han kunde inte sitta där vid fönstret längre. Han steg upp, gick några slag över golvet, men rummet var litet, han kunde inte röra sig däruppe, och så sprang han ner till modern.

"Du borde ta av din manschetterna, Ernst, innan far kommer hem", sade hon till honom. "Du vet ju, att han tycker inte om att du har dem om vardagarna".

Då såg han, att han glömt ta av sig manschetterna, och så gick han upp på sitt rum igen. Där tog han av sig både manschetter och krage, medan han i tankarna stirrade på en vit klädning med skära sidenband.

Men inom honom blev det mera ödsligt än förut, mera tomt och grått.

III.

Nästa dag var ödsligheten som bortblåst. Ernst hade inte varit många minuter utanför vedboden, förrän fröken Louise kom, och hon kom springande, så att hjärtat bultade i hennes bröst. Hon bar något i sitt förkläde, och hennes ansikte var fullt av förväntan.

"God morgon, Harald! Ser du vad jag har! Nu ska' vi ha kalas i vedboden".

Hon höll ut förklädet och visade honom. Han såg stora nybrutna rabarberblad och blommor, han såg persikor, bigarråer, jordgubbar och gula och röda vinbär i hennes förkläde.

"Kom!"

Hon sprang in i vedboden, och så drog hon fram vedstubben mitt på golvet — med hans tillhjälp förstås — och började duka upp sina läckerheter på stubben. Rabarberbladen tjänade som skålar, och varje frukt fick sin särskilda skål. Han tog ned påsen från vedstapeln, och så hjälptes de åt. Hon stod på knä vid stubben, och han stod bredvid, lutad över henne. Det var ett plockande och ett ordnande. Bredvid frukterna skulle blommorna ligga, en blomma bredvid var sort. Han skulle lägga rosorna bredvid den frukt han tyckte mest om. Men under bakelserna måste de lägga litet papper — han kunde riva en bit ur påsen — och under konfekten också. Hans händer rördes vid hennes ibland, och då rodnade han, men det gick henne obemärkt förbi.

När allt var färdigt, blev det fråga om var de skulle sitta. Han drog fram den andra stubben åt henne, men det gillade hon ej. De kunde bygga sig en soffa, tyckte hon, en soffa av ved. Och så blev det därvid. Då soffan var färdig, slogo de sig ned framför den pyntade stubben.

"Nu är jag fru och bjuder. Var så god!"

"Och jag är herre, din herre".

"Ja". Hon skrattade muntert. "Och vi bo i det här huset, och svalorna äro våra barn. Vi äro mycket lyckliga".

"Ja, vi äro mycket lyckliga", eftersade han. "Det här huset är ett slott, och du är drottning Margareta, och jag är kung Harald".

Hon stoppade en röd jordgubbe i sin mun och skrattade.

"Drottning Margareta, det låter ståtligt. Gör det inte?" Men vad heter ditt land, du store kung, ditt och mitt land? Jo, jag vet. Det heter Sagolandet. Det är ett härligt land. Och här ha vi hovmän och tärnor och pager". Hon visade på vedstaplarna. "De stå där och avundas oss. — Men du borde sitta på en särskild tron, du, som är kung".

"Nej, min drottning sitter alltid bredvid mig, och jag kysser hennes hand, ty jag älskar henne naturligtvis".

Han tog hennes av jordgubbar och bigarråer fläckade hand och kysste den. Men då var det som om de inte kunde leka längre, som om de inte haft mera att säga. De rodnade båda och voro tysta en stund.

"Å, vi ha intet socker till vår melon", sade hon hastigt. "Det glömde jag. Din mamma har nog".

Han steg upp, men han såg mycket tveksam ut.

"Jag bryr mig inte om melon. Gör du det?" frågade han.

"Nej, den är så ful, den här skivan, den är inte vacker längre. Vi kastar ut den åt fåglarna".

Hon var redan i dörren med melonskivan och slungade den långt ut i gräset. Bakelserna åto de sedan upp på stående fot. Och så dukade hon av, det vill säga blommor och blad slungades ut i gräset, där melonskivan låg. Nu skulle de arbeta, sagostämningen var slut.

Men några år därefter, då han stod utanför Quirinalen i Rom, sade han till en vän: "Jag har varit kung en gång och bott i ett gyllene slott, och det var en lycklig stund i mitt liv".

"Hade du roligt i går?" frågade han, då sågen rasslade genom veden.

"Nej, jag längtade till dig. — I dag hinna vi inte såga så mycket", tillade hon.

"Nej, vi ha ju haft fest". Han stannade plötsligt sågen. "Kanske du är trött, Margareta?"

"Nej".

Hon rodnade, och hon såg inte upp.

"Jag tycker att vi inte alls skulle arbeta på vår festdag", sade han, och lyfte ur sågen. "Kom, så gå vi inåt skogen!"

"Men du får inte såga, då jag är borta".

"Du kan lita på mig".

De följdes åt inåt skogen.

"Rheum rhaponticum", sade han, och tog upp ett av rabarberbladen, som hon för en stund sedan kastat ut.

"Å, att du kommer ihåg det! Jag har bara tagit tjugu växter, och jag kan dem inte. Jag tycker inte om att lära mig det mademoiselle befaller mig. Hon har bestämt ingen själ. Om du vore min lärare, skulle jag kunna lära mig allting".

"Då är jag din lärare, vi veta inte av något om. Jag skall springa efter min botanikspade. Den första blomma vi möter, skola vi undersöka".

Hans ögon lyste av fröjd, och om ett par minuter var han åter med portör, spade och flora.

Så strövade de genom skog och äng sökande blommor. Han berättade om sitt herbarium. Han hade redan sex hundra exemplar, och de flesta hade han själv tagit, endast några få hade han bytt sig till. Han hade särskilt lagt an på att samla monokotyledoner. Hon såg på honom med beundran i sina ögon. Hon ville lära sig allt det han kunde. De glömde både tid och rum, där de strövade omkring i skog och mark eller sutto hopkrupna på en sten, lutade över en blomma. De hoppade över diken och klättrade över gärdesgårdar. Han svingade sig över, van och vig. Ibland måste han hjälpa henne, och då tog han henne som ett litet barn i sina armar.

När han slutligen såg på sin klocka, blev han förskräckt. Vad hade de tänkt på? Det var redan afton. De måste skynda sig hem. Han var orolig för hennes skull. Han ville inte att hon skulle få bannor, och han sade henne det.

"Det bryr jag mig inte om", sade hon. "De få banna mig hur mycket som helst. Det har varit en sådan härlig dag".

De voro framme vid grinden i buxbomshäcken, och han lade portörens hela innehåll i hennes förkläde.

"Tror du, att du får bannor?" frågade hon.

"Ånej", svarade han leende. "Far kommer inte hem förrän till kvällen, men mor har kanske varit orolig".

Så sade de hastigt adjö till varandra och skildes.

På gården mötte fröken Louise moderns kammarjungfru.

"Å, fröken Louise, var har ni varit? Friherrinnan har varit så orolig, och baron är själv ute och söker efter fröken".

"Det är inte för dig jag skall göra reda för var jag har varit. Du kan tala om för mamma, att jag är hemma nu".

Hon gick stolt förbi och sprang så upp för trappan till sitt rum. Där lade hon alla blommorna på sitt skrivbord utan tanke på den jord och det skräp, som följde med. En stor, varm glädje fyllde hennes själ. Medan hon sysslade därmed kom hennes mor in.

"Åh, barn, vad du har skrämt oss!" Men fröken Louise slog i en hast armarna om moderns hals och smög sig intill henne.

"Du kan inte tro så roligt jag har haft. Jag har tagit alla de här blommorna, och nu skall jag lägga in dem och pressa dem".

"Har du varit ensam?" frågade modern.

"Nej, Ernst i skogvaktargården var med. Han hjälpte mig. Se, det här är en Viola tricolor, styvmorsviolen, den växte på en äng, den är vild, odlad kallas den pensé. Ser du, odlad, det är detsamma som uppfostrad, sade Ernst. Den här lilla är alldeles vild, men hon är syster till de fina, förnäma penséerna. Är det inte sött? Och det här är harsyra. Den heter Oxalis acetosella, det visste jag inte förut. Acetocella betyder syrlig. Och det här är....."

"Var har du gjort bekantskap med honom, den där Ernst?" avbröt henne modern.

"I skogen. — Du kan inte tro så mycket han kan. Jag riktigt skämdes för att jag kan så litet. Tänk, han har sex hundra växter".

"Det är bra, att du vill studera, kära barn. Mademoiselle klagar ju ständigt över din håglöshet. Men jag tycker inte om, att du botaniserar tillsammans med den där Ernst. Du får botanisera tillsammans med mademoiselle, då hon är här".

Louise lade ner blomman, som hon nyss tagit. Hennes huvud kom högt, kinderna blevo röda och ögonen blixtrade.

"Han kan mycket mer än mademoiselle, och jag vill hellre lära av honom".

"Jag vill ändå inte att du skall vara tillsammans med honom. Vi känna ju honom inte. — Tvätta nu dina händer och gå ner i matsalen! Middagen står och väntar på dig. Å, så du ser ut om dina fötter! Du måste byta om. Tag av dig förklädet också! Det är ju alldeles tillskrynklat. Pappa har gått ut för att söka dig. Vi ha varit så oroliga för din skull. Du får inte göra om det här, min vän".

Louise stod kvar. Hennes läppar voro fast slutna. Men så öppnade hon dem.

"Då blommorna ropar mig, kan det nog hända, att jag går. Du behöver ju inte vara orolig nu, då du vet det".

Hon såg stadigt in i moderns ögon.

"Du går inte bort utan lov, Louise lilla. Din mor har nu sagt det. Kyss mig på handen och skynda så på med din toalett! Sedan du ätit din middag, kommer du in till mig med din franska bok. Du måste läsa fyra sidor i dag, du läste inte något i går".

Friherrinnan lämnade rummet, och fröken Louise drog ett häftigt andetag. Hon kastade hatten på en stol, gjorde toalet och gick sedan ner till sin middag.

Efter middagen läste hon fyra sidor i sin franska bok för modern, och medan hon läste, tänkte hon på blommorna i sitt rum och längtade efter dem. Hon tänkte på att hon varit glad och snäll hela dagen, men att hon nu var stygg igen. Hon kände det. Hon hade fått bannor av fadern, som strängt förbjudit henne att utan mademoiselles sällskap gå ut på några botaniska strövtåg mer.

"Men mademoiselle är ju inte här", hade hon invänt.

"Mademoiselle kan komma hit när som hälst", hade fadern svarat. "Du kan skriva efter henne, om du behöver henne".

Det var då som vreden sprang fram i hela sin styrka inom fröken Louise, och hon knöt sin lilla hand. Men fadern gav inte akt på den knutna handen.

När hon så satt och lästa franska för modern, tänkte hon, att eftersom hon kände sig snäll och glad, då hon var tillsammans med Ernst, så kunde det inte vara orätt, att hon gick till honom. Hon skulle gå dit nästa dag och såga ved, ty veden måste de såga tillsammans, det kunde inte hjälpas. Det kunde inte vara något orätt. Och så kunde hon taga med sig några blommor för var dag och visa honom dem, och han kunde lära henne deras namn i vedboden. Det var ju inte att botanisera tillsammans.

— — — —

Ernst kom med raska steg till sitt hem. Modern stod i förstudörren och såg honom komma. Hon hade mången gång förr stått där och sett honom komma alldeles som i dag, raskt svängande med sin botanikspade och med portören lastad med blommor. Hon hade alltid blivit glad då, men i dag var hon inte glad. Hjärtat kändes oroligt, som om det anade en fara.

"Mor, har du väntat på mig?" ropade han. "Jag blev borta längre än jag tänkte bli. Jag glömde att se på klockan".

"Maten har kallnat, och jag var värmt den, och den har kallnat igen", svarade modern, medan blicken vilade forskande på sonen. "Du talade inte om, att du gick, och du fick inga smörgåsar med dig. Du har varit ute på dina strövtåg efter blommor igen ser jag".

"Ja. Men jag är inte hungrig, mor. Om du ger mig en smörgås, så reder jag mig nog till kvällen. Far är säkert här snart".

Han såg på sin klocka. Den visade tio minuter över sju.

"Nej, du skall äta nu", sade hon. "Maten är strax i ordning, jag skall ta in den".

Han lade portören på golvet och satte sig vid bordet. Modern tog in maten, och så tog hon upp portören. Hon brukade ofta göra så, ty hon tyckte själv om blommor, och hon brukade fråga honom ett och annat om dem.

"Men du har ju inga blommor, Ernst".

"Nej, jag fann inga nya".

Hon stod kvar och höll partören.

"Har du inte varit ensam, Ernst?"

"Nej".

"Vem var med dig?"

"Fröken Louise. Jag hjälpte henne att få några blommor. Hon kunde ju inte ta dem ensam".

Modern kom och satte sig vid bordet mitt emot honom.

"Tror du, att barons tycker om det?"

"Det har jag inte tänkt på. Fröken Louise ville det".

"Jag tror inte att barons tycker om att fröken Louise går här och sågar ved med dig", sade hon därpå och strök med sin tumme över bordskanten. "Tror du, att de ha reda på det?"

Han blev röd. Rodnaden dröjde inte blott på kinderna, den bredde sig också över tinningarna och pannan.

"Det vet jag inte. Fröken Louise tycker om att såga. Hon har ingenting att göra om dagarna, och hon är så ensam".

"Men det är inte ett arbete som passar henne".

"Menar du för att hon är en flicka?" frågade han. "I så fall tror jag inte, att det skadar henne. Hennes kropp behöver så väl en smula arbete. Så snart jag märker, att hon blir trött, så slutar jag. Hon är så road av det".

Modern satt tyst en stund. Så sade hon utan att se upp:

"Men ditt sällskap, Ernst? Tror du, att baron gillar det?"

"Är jag sämre än hon, mor?"

Han kände, att blodet löpte som eld genom hans kropp.

"På herrgården tycker man nog det. Barons äro mycket förnäma".

"Fröken Louise tycker inte det. Hon är en sådan snäll flicka. Vet du, mor, det där, som du berättade om henne, det är inte alls sant".

Modern steg upp och gick ut, och Ernst steg också snart upp från matbordet. Han hade en känsla av att modern med sitt tal syftat på och kretsat omkring en punkt, som hon inte vågade vidröra, och hennes oro meddelade sig åt honom. Men så smög fröken Louises gestalt sig helt in i hans tanke. Han såg hennes smidiga, mjuka figur, hennes yviga, ljusa hår och hennes stora ögon, som den ena stunden var ljusa som dagen och den andra mörka som natten. Han såg hennes lila ansikte tätt intill sitt, och han hörde henne säga: "Jag tycker mer om dig, än jag tycker om både pappa och mamma och Gud och hela världen". Bröstet måste häva sig. Det kom som en storm av fröjd över honom. "Hela världen". Ja, det var hon, det var fröken Louise, det var lilla Margareta. Fanns det väl ett härligare blomster i Guds vida värld? Tänk, att få taga henne — taga henne till sig, till sitt herbarium!

Han gick ut till modern.

"Mor, bry dig inte om vad andra tycker! Fröken Louise tycker om att såga ved i vår vedbod. Låt henne få göra det! Du kan inte tro så snäll hon är".

Han brydde sig inte om att invänta något svar. Han sprang upp på sitt rum, och modern hörde honom sjunga, så att hela huset fylldes av toner.

(Forts.)

Wolfe Lindenfeld alias Wm. Linde, som nyl. anhölls i Warschau av en amerikansk secret service agent, påstås ha "bekänt" att tredje internationalen var ansvarig för bombexplosionen å Wall St. i sept. 1920, varvid 38 personer dödades och en del byggnader ramponerades.

Genuine Ford Parts For Sale Here

The Sign of Motoring Satisfaction

Det finnes en bok om Ford Service Mannen.

Den lokale Ford agenten har en för er. Kom eller skriv efter den. Ni skall finna den intressant att läsa.

"The Ford Service Man" personifierar Ford betjäning. Han är den skickliga mekanik, som ni finner i varje Ford garage. Hans år av erfarenhet i Ford reparationer sparar er pängar och tillförsäkrar en tillfredsställande reparation av er vagn.

"The Ford Service Man" har en motvilja — oäkta delar. Han kan helt enkelt ej förstå, varför någon Ford-ägare skulle vara så likgiltig för sin vagns bästa som att tillåta oäkta delar att brukas.

Äkta Ford delar — lika som de ursprungliga — tillverkas för er vagn av fabrikanten av er vagn, samt äro, innan de lämna fabriken, föremål för prov, långt mer svåra än de möta under vanliga förhållanden.

Ha alla reparationer gjorda, där ni ser den familjära Ford skylten. Äkta Ford delar och äkta Ford delar endast, brukas överallt, där ni ser denna skylt. Det är en säkerhetsskylt — en ekonomiskylt — tecknet på motor-tillfredsställelse.

Ford Motor Company of Canada, Limited, Ford, Ontario

102

Vad folket önskade är här att stanna —

REGAL KOL

En av Albertas bästa. Från Lethbridge fälten.

Vårt kontrakt, undertecknat sistlidna vecka med Regal Colliers, tillförsäkrar oss om beständig tillgång på Albertas bästa kol. Vi äro redo möta edra omedelbara behov. Placera er order nu, och bliv övertygad om dess överlägsna kvalitet.

Vi föra ock ALLA SLAG av HÅRD och ÅNG KOL

D. D. WOOD & SONS Ltd.

Handlare i kol och ved samt byggnads tillbehör.

Tel. N 7308. Hörnet ROSS & ARLINGTON. Winnipeg.

SCANDIA AND ABINGDON HOTELS

Abingdon Square, 8th Ave., Near 12th Street, New York.

Bästa hotell för den resande skandinaviska publiken. Alla modärna fordringar för 2:dra och 3:dje klass sens passagerare.

REKOMMENDERAS AV LEDANDE ÅNGBÅTSBOLAG

Passagerare mötas på järnvägsstationen i New York vid ankomsten.

Emil Löfvendahl

Svensk urmakare

Expert reperation av klockor. Orders från landsorten expidieras omsorgsfullt.

500 Talbot Ave., Elmwood, Winnipeg, Man.

Bröllopsbuketter

Lösa blommor och krukväxter

Begravningskransar

CHICAGO FLORAL CO.

Tel.: A 4791 340 Portage Ave. WINNIPEG.

SKANDINAVISK ADVOKAT

Tel.: Kontor, A 1613.

Residens, B 3712

A. M. DOYLE, L.L.B.

Advokat, juridiskt ombud, notarie, etc.

845 Somerset Bldg., Portage Ave. Winnipeg.

SKANDINAVISKE ADVOKATER.

ROTHWELL, JOHNSON & BERGMAN

811 McArthur Bldg.

Telefon: Main 4503 og 4504

P. O. Box 1656.

WINNIPEG MANITOBA

WALTER S. JOHNSON

Den enda skandinaviska juvelerare i Edmonton

Speciell uppmärksamhet ägnas orders per post samt reparering av klockor per post.

10356—101 St., Edmonton, Alta.

JACKSON BROS.

Juvelerar- och Guldsmedsaffär.

Speciellt uppmärksammas postorders-'JR- och JUVELREPARATIONER.

9962 Jasper Ave., East Tel. 1747. Edmonton, Alta.

Alla slags elektriska arbeten utföras snabbt, bra och billigt.

Elektriska spislar

och andra elektriska apparater till billigaste priser.

KOSTNADSFÖRSLAG O. RAD GRATIS.

B. MANGER

Tel.: St. (3) 8507, Suite 7 Vingold Apt. Winnipeg, Man.

UNGA MÄN

som ha lust till att lära känna sig själva, skulle skriva efter ett exemplar af N. Rosenberg Co:s berömda bok

"LIFVETS HEMLIGHETER"

Boken omhandlar lifvets hemligheter, äktenskapet, många slags sjukdomar, hemliga synder, deras följder, fortplantande och hur man kan hota sig själf i hemmet, o. s. v., och är i hög grad intressant. Sändes fritt i försegladt omslag till en hvar som, på ett postkort eller i bref, sänder sin adress till den pålitliga läkarefirman

N. ROSENBERG CO., 117 N. Dearborn St., Room 216, Chicago, Ill.

Tyskland skall denna månad börja bygga en Zeppelin för U. S.

En gruva i närheten av Dawson City, Y. T., producerar dagligen 20 ton silverkoppar.